

DE GESCHIEDENIS VAN DEN KLEINEN MOEK

IN Nicea leefde eens een man, dien men de kleine Moek noemde. Hij had de gestalte van een klein kind, waarop een groot, dik hoofd stond. Hij woonde geheel alleen in een groot huis en zorgde voor zichzelf. Kleine Moek ging eens in de vier weken uit en niemand zou verder geweten hebben of hij levend of dood was, wanneer niet alle middagen damp uit de schoorsteen was opgestegen. Dan kookte Moek zijn middagmaal. 's Avonds klom hij naar het dak van zijn woning en liep daar uren lang heen en weer en van de straat af gezien was het precies of er alleen een hoofd liep. Bovendien zag de kleine Moek er heel zonderling uit. Hij liep op straat met een grote tulband op zijn zwaar hoofd en de rest van zijn lichaam was gekleed in een versleten manteltje en een wijde broek, die werd opgehouden door een brede gordel, waaraan een lange dolk hing. Het was dus niet te verwonderen, dat ondeugende jongens hem vaak bespotten, maar hij stoorde zich daar niet aan, ging ernstig zijn weg en alleen, wanneer de bengels het hem al te lastig maakten, beklagde hij

Maar hij stoorde zich daar niet aan

zich bij hun ouders, die den kleinen man grote achting bewezen en die niet nalieten de deugnieten wegens hun plaagzucht te straffen. Die kleine Moek had een wonderlijke geschiedenis, die de mensen hun kinderen vertelden en die ik jullie ook zal laten horen.

De vader van den kleinen Moek, die eigenlijk Moekrah heette, was een aanzienlijk, maar arm man. Hij leefde eenzaam in Nicea en had niemand bij zich dan den jongen waar hij niet van hield, omdat hij zich er over schaamde, dat hij een dwerg was. Hij liet hem ook niets leren en daardoor was de kleine Moek, toen hij bijna zestien jaar was nog gelijk aan een zorgeloos kind. Zijn vader verweet hem, dat hij zo dom en kinderachtig bleef, terwijl hij de kinderschoenen al ontgroeid was. Op een keer kwam de oude man zo lelijk te vallen, dat hij aan de gevolgen stierf en zijn kleine Moek arm en onverzorgd achterliet.

Zijn hardvochtige familieleden aan wie de overledene meer schuldig was, dan hij kon terugbetalen, joegen zijn zoon het huis uit en zeiden, dat hij de wereld maar moest intrekken om zijn geluk te zoeken. Moek antwoordde, dat hij al reisvaardig was, maar hij vroeg of zij hem de kleren van zijn vader wilden geven en dit werd hem toegestaan. Maar die kleren pasten hem niet, want Moek's vader was groot en flink geweest. De kleine Moek wist echter raad. Wat te lang was, knipte hij er af en toen dit gedaan was trok hij ze aan. Maar hij vergat, dat ze hem ook te wijd waren. Moek trok zich daar niets van aan en gekleed in zijn blauwe manteltje, de wijde broek met de brede gordel, waarin de lange dolk stak en de tulband op het hoofd, nam hij een stokje en stapte de stadspoort uit.

De gehele dag liep hij vrolijk voort, want hij was immers uitgegaan om het geluk te zoeken. Als hij een glasscherf in de zonneschijn zag schitteren raapte hij hem op in de hoop, dat hij in diamant zou veranderen. Wanneer hij de koepel van een moskee als vuur zag stralen of een meer ontdekte,

dat als een spiegel blonk, dan ijde hij verheugd er heen, want hij dacht, dat hij in een toverland was gekomen. Maar het bleek altijd gezichtsbedrog, als hij er dicht bij kwam en heel spoedig vertelde zijn ledige maag hem, dat hij honger had.

Twee dagen had hij nu reeds zo in ontbering gereisd en hij begon aan het vinden van het geluk te twifelen. Hij vond geen ander voedsel dan enige veldvruchten en hij moest op de harde grond in de open lucht slapen. De derde dag toen hij een hoogte beklommen had, zag hij een grote stad. Op de tinnen glansde de halve maan en hij zag op de daken bontgekleurde vlaggen wapperen, die hem schenen te wenken. Verrast bleef hij naar de stad kijken, toen zei hij, terwijl hij een luchtsprong maakte: „Ja, daar zal kleine Moek het geluk vinden, daar of nergens.”

Hij verzamelde al zijn krachten en trok naar de stad toe. Maar deze was niet zo dicht bij, als Moek gedacht had, en hij kon er pas tegen de middag zijn, want zijn kleine benen konden bijna niet meer vooruit komen en vaak moest hij in de schaduw van een palm gaan zitten om te rusten. Eindelijk bereikte hij de poort. Hij trok zijn manteltje recht, bond de tulband vaster om zijn hoofd, maakte zijn gordel nog breder en stak er de lange dolk schuin in, toen stofte hij zijn schoenen af, nam zijn stokje en ging moedig de poort door.

Hij had al enige straten doorlopen, maar nergens opende zich een deur voor hem, nergens riep men hem, zoals hij zich had voorgesteld, met de woorden: „Kleine Moek, kom binnen, eet en drink en laat je voetjes rusten.”

Juist keek hij verlangend op naar een mooi, groot huis, toen een venster werd opengedaan. Een oude vrouw keek naar buiten en riep op zingende toon:

„Komt allen nabij,
Gekookt is de brij,

„Waar kom je vandaan?”

Het maal staat gereed,
Dus haast u en eet.
Komt, buren nabij
Gekookt is de brij!

De deur van het huis werd geopend en Moek zag er veel honden en katten ingaan. Hij twijfelde enige ogenblikken of ook hij gevolg zou geven aan de uitnodiging, maar eindelijk vatte hij moed en ging naar binnen. Voor hem uit liepen een paar jonge katjes en hij besloot ze te volgen, omdat zij de keuken beter zouden weten te vinden dan hij.

Toen Moek de trap opliep kwam hij de oude vrouw tegen, die uit het venster had gekeken. Ze keek hem boos aan en vroeg, wat hij wenste: „U hebt immers iedereen uitgenodigd brij bij u te komen eten,” antwoordde de kleine Moek, „en omdat ik zo hongerig ben, ben ik ook gekomen.” De oude lachte en vroeg: „Waar kom je vandaan, jij, wonderlijke gezelschap? De gehele stad weet, dat ik alleen voor mijn lieve katten kook, maar nu en dan nodig ik, zoals je ziet, wat gezelschap uit de buurt voor hen uit.” De kleine Moek vertelde hoe treurig het hem vergaan was na de dood van zijn vader en vroeg of zij hem vandaag met de katten wilde laten mee-eten. De vrouw, wie Moeks openhartig verhaal goed beviel, stond hem toe

haar gast te zijn en gaf hem vol-op te eten en te drinken. Toen hij verzadigd en gesterkt was, keek de vrouw hem een poos aan en zei: „Kleine Moek, blijf hier in mijn dienst, je zult het gemakkelijk en goed hebben.” De kleine Moek, wien de kattenbrij goed gesmaakt had, stemde toe en werd de dienaar van Vrouw Ahavzi. Hij had een gemakkelijke, maar zonderlinge dienst. Vrouw Ahavzi had namelijk twee katers en vier katten, deze dieren moest de kleine Moek elke morgen kammen en met kostbare zelf inwrijven; als de vrouw uitging moest hij op de katten passen, hij moest hen schotels vol eten voorzetten en ze 's nachts op zijden kussens leggen en met fluwelen dekens toedekken. Er waren ook nog enige kleine honden in het huis, die hij moest bedienen, maar daar werd niet zoveel drukte voor gemaakt als voor de katten, die Vrouw Ahavzi, als waren het haar kinderen, behandelde. Overigens leidde Moek een even eenzaam leven als in het huis van zijn vader, want behalve de vrouw zag hij de gehele dag alleen maar honden en katten. Een tijd lang ging het den kleinen Moek heel goed, want hij had altijd volop te eten en behoefde niet hard te werken en de oude vrouw scheen zeer tevreden over hem; maar na een poos werden de katten ondeugend. Als de oude was uitgegaan renden ze de kamers door, wierpen alles door elkander en braken heel veel mooie dingen, die hen in de weg stonden. Zodra ze de vrouw terug hoorden komen, kropen ze op hun kussens, bleven rustig liggen en deden alsof er niets gebeurd was. Vrouw Ahavzi werd boos als ze de verwoesting in haar kamers zag en schoof alles op Moek, die vergeefs zijn onschuld betuigde; ze geloofde haar katten, die er zo onschuldig uitzagen eerder dan haar dienaar.

De kleine Moek was zeer bedroefd, omdat hij zijn geluk ook hier niet had gevonden en besloot de dienst van Vrouw Ahavzi te verlaten.

Hij had echter op zijn eerste reis ondervonden, hoe moeielijk men zonder geld kan reizen en daarom besloot hij zich het loon, dat Vrouw Ahavzi hem beloofd, maar nooit gegeven had, op een of andere

manier toe te eigenen. In het huis was een kamer, die altijd gesloten was. Moek had de vrouw er dikwijls in bezig gehoord, en graag wilde hij weten, wat ze er verborgen had. Toen hij nu aan zijn reisgeld dacht, viel hem in, dat de vrouw haar schatten misschien wel in die kamer bewaarde. Maar de deur bleef gesloten. Op een morgen, toen Vrouw Ahavzi was uitgegaan, trok een klein hondje, dat door zijn meesteres nooit vriendelijk behandeld werd en waarvoor Moek heel goed was geweest, zodat het diertje veel van hem was gaan houden, hem aan zijn wijde broekspijp en het keek hem aan, alsof het hem verzocht het te volgen. Moek, die graag met het hondje speelde, ging mee en zie, het bracht hem in de ~~deur~~ kamer van Vrouw Ahavzi en voor een kleine deur,

Toen het deksel er af viel en in stukken brak

die hij nog nooit had opgemerkt. Het hondje ging er binnen en daar zag Moek, dat hij in het vertrek stond, dat hij zo lang reeds had willen zien. Hij keek overal rond, maar ontdekte geen geld. Wel zag hij er allerlei oude kleren en overal stond wonderlijk gevormd glaswerk. Eén voorwerp trok zijn aandacht. Het was van kristal, waarin prachtige figuren gegraveerd waren. Hij nam het op en bekeek het, toen het deksel, waarop hij niet gelet had er af viel en in stukken brak.

Lang stond kleine Moek sprakeloos van schrik. Nu moest hij wel vluchten, want de oude zou hem zeker doodslaan. En hij besloot dadelijk te gaan, maar eerst keek hij om zich heen of hij dan niets van de bezittingen van Vrouw Ahavzi zou kunnen gebruiken. Daar bemerkte hij een paar grote pantoffels, ze waren niet mooi, maar zijn eigen schoenen waren versleten, ze waren wel groot, maar als hij ze aan had, zou iedereen kunnen zien, dat hij nu niet meer op kinderschoenen ging. Hij trok ze vlug aan en liet zijn oude schoenen staan, toen pakte hij een wandelstokje met een fraai uitgesneden leeuwekop, dat in een hoek stond en snelde de kamer uit. Daarna ging hij naar zijn eigen kamer, trok zijn manteltje aan, zette de tulband van zijn vader op, stak de dolk in zijn gordel en liep zo snel hij kon het huis en de stad uit.

Buiten de stad liep hij uit angst voor de oude vrouw steeds verder voort, totdat hij zo moe was, dat hij niet meer verder kon. Zo snel had hij nog nooit gelopen, het leek wel of hij voortgedreven werd en op eens bemerkte hij, dat er iets bijzonders aan zijn pantoffels was, want deze schoten telkens vooruit en voerden hem mee. Hij probeerde herhaaldelijk stil te staan, maar het gelukte niet en toen riep hij op eens, zoals je een paard beveelt stil te staan: „Ho, ho, halt!” Toen bleven de pantoffels staan en Moek viel uitgeput op de grond neer.

Wat was hij blij met de pantoffels. Zo had hij voor zijn diensten toch iets gekregen, dat hem in de wereld bij het zoeken naar geluk zou kunnen helpen. Hij sliep van vermoeidheid in, want het lichaam van den kleinen Moek, dat zo'n zwaar hoofd moest dragen, kon niet veel verduren. In zijn droom verscheen hem het hondje, dat hem in het huis van Vrouw Ahavzi aan de pantoffels had geholpen en het zei tegen hem: „Lieve Moek, je weet nog niet goed, hoe je de pantoffels gebruiken moet; als je driemaal op je hak ronddraait, kan je vliegen, waarheen je wilt en met het stokje kan je schatten vinden, want waar goud verborgen is, klopt het driemaal op de grond en waar zilver is, tweemaal.

Toen Moek wakker werd, dacht hij aan zijn vreemde droom, en besloot het eens te proberen. Hij trok de pantoffels aan, tilde één voet op en begon op z'n hiel rond te draaien. Heel gemakkelijk ging dit niet, de arme, kleine Moek viel een paar keer leelijk op zijn neus, maar hij liet zich daardoor niet weerhouden het nog eens te doen en eindelijk gelukte het. Hij draaide als een rad op zijn hiel rond, wenste zich in de nabije, grote stad en de pantoffels droegen hem in de lucht omhoog, doorkliefden als de wind de wolken en eer hij tot bezinning kon komen, stond hij op een groot marktplein, waar ontelbare mensen druk bezig heen en weer liepen. Hij wilde er tussen door gaan, maar vond het raad-zamer zich naar een stillere straat te begeven, want men trapte vaak op zijn pantoffels, waardoor hij bijna viel, en met zijn dolk stootte hij soms tegen dezen of genen aan en ontkwam dan met moeite een pak slaag.

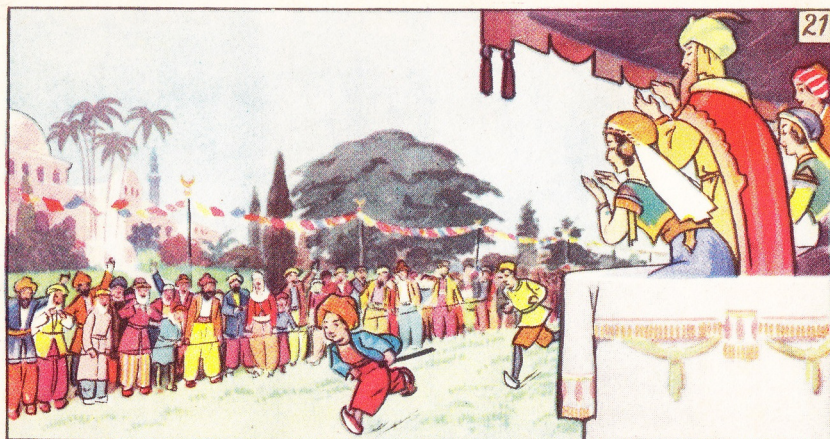
De kleine Moek dacht er nu ernstig over na, hoe hij wat geld zou kunnen verdienen. Hij had wel zijn stokje, dat verborgen schatten kon aanwijzen, maar waar zou hij dadelijk een plek vinden, waar goud of zilver begraven was. Hij had zichzelf uit nood wel aan de mensen kunnen laten zien, maar daarvoor was hij toch te trots. Toen dacht hij aan zijn pantoffels. „Misschien kan ik in mijn onderhoud voorzien door mijn pantoffels,” dacht hij en besloot te trachten als renbode aan de kost te komen. Daar hij meende, dat de koning van deze stad zulke diensten het beste zou betalen, ging hij naar het paleis.

Onder de paleispoort stond een schildwacht, die hem vroeg, wat hij daar kwam doen. Hij antwoordde, dat hij een betrekking zocht en de man stuurde hem naar den opzichter van de slaven. Hij droeg daar zijn zaak voor en verzocht om een plaats onder de koninklijke ijsboden. De opzichter nam hem van het hoofd tot de voeten op en vroeg: „hoe durf je het te wagen je met zulke beentjes voor hardloper uit te geven?” „Pak je weg!” zei hij, „denk je, dat ik lust heb om met iederen dwaas grappen te

maken.” Maar Moek verzekerde, dat het hem ernst was en dat hij tegen den snelsten bode om het hardst wilde lopen.

De opzichter vond het een belachelijke geschiedenis, maar toch gaf hij Moek bevel zich bereid te houden voor een wedstrijd, die 's avonds zou plaats hebben. Hij geleidde hem zelf naar de keuken en zorgde er voor, dat hij van spijs en drank werd voorzien. Vervolgens begaf hij zich naar den koning en vertelde hem van het vreemde mannetje en zijn aanbod. De koning was een vrolijk heer en het beviel hem uitstekend, dat de opzichter een grap met den kleinen Moek wilde hebben. Hij gebood hem op een grote weide achter het paleis alles voor een wedstrijd gereed te maken en vooral te zorgen, dat het gehele hof goed zou kunnen zien. Ook beval hij, dat men den dwerg met zorg moest behandelen. De koning vertelde de prinsen en prinsessen, welk schouwspel ze 's avonds zouden zien, deze vertelden het weer aan hunne dienaren en toen het avond werd was ieder in gespannen verwachting en alles, wat lopen kon, stroomde naar de weide om den kleinen opschepper te zien hardlopen.

Toen de koning en zijne zonen en dochters hadden plaats genomen, kwam de kleine Moek op het veld en maakte een sierlijke buiging voor de hoge heren en dames. Luid vreugdegejuich weerklonk. Zoo'n ventje hadden ze nog nooit gezien. Dat dwerglichaampje met het grote hoofd, het manteltje, de wijde broek en de lange dolk in de brede gordel, de kleine voeten in de reuze pantoffels, neen, het was te dwaas, men moest er wel hartelijk om lachen. Maar de kleine Moek liet zich niet van de wijs brengen. Hij wachtte, trots op zijn stokje leunend, zijn tegenstander af. De opzichter van de slaven had op Moeks eigen verlangen den besten renner uitgekozen. Deze kwam nu ook naar buiten, plaatste zich naast den dwerg, waarop beiden het sein afwachtten. Toen wuifde Prinses Amarza, zoals dit was afgesproken met haar sluier en als twee pijlen, die tegelijk werden afgeschoten, liepen de twee mannen over het veld.

Allen schreeuwden „lang leve de kleine Moek!”

Eerst had Moeks tegenstander een grote voorsprong, maar deze joeg hem op zijn pantoffels snel voorbij en was reeds lang aan het doel toen de eerste naar lucht happend eindelijk aankwam. Verwondering en verbazing hielden de toeschouwers even gevangen, maar toen de koning in de handen klapte, schreeuwden allen: „Lang leve de kleine Moek, de overwinnaar in de wedstrijd!”

Men had den kleinen Moek nu voor den koning geleid, hij wierp zich ter aarde en sprak: „Grootmachtige ko-

ning, ik heb een proef van mijn kunst voor u afgelegd, sta nu toe, dat mij een plaats wordt gegeven onder uwe ijlboden. De koning antwoordde: „Je zult mijn opper-renbode zijn en altijd in mijn nabijheid vertoeven, lieve Moek, jaarlijks krijg je honderd goudstukken tot loon en je zult de maaltijden gebruiken met mijn eerste dienaren.”

Moek dacht, dat hij nu het geluk gevonden had en hij was vrolijk en welgemoed. Ook verheugde hem het bijzondere vertrouwen, dat de koning in hem stelde. Hij werd met de geheimste zendingen belast, die hij alle nauwgezet en ongelooflijk snel uitvoerde.

Maar de overige dienaren van den koning waren hem niet genegen en konden niet verdragen,

dat zij terug gezet werden voor een dwerg, die niets anders kon dan hardlopen. Ze probeerden hem op allerlei wijzen in het ongeluk te storten, maar alle pogingen mislukten, omdat de koning zulk een groot vertrouwen in zijn opper-renbode stelde.

Hun boosheid was Moek niet ontgaan, maar hij zon niet op wraak, daarvoor had hij een te goed hart, neen hij verzon middelen om zich bij zijn vijanden bemind te maken. Toen dacht hij aan zijn stokje, dat hij in zijn geluk vergeten had. „Als ik schatten vind,” zei hij, „zullen ze me wel genegen worden. Hij had gehoord, dat in de laatste oorlog veel schatten waren ingegraven, maar niemand wist, waar ze zich bevonden.

In 't vervolg ging Moek altijd met zijn stokje uit in de hoop eens voorbij een plek te komen, waar geld begraven was. Op een avond kwam hij toevallig in een afgelegen gedeelte van de slottuin en plotseling voelde hij zijn stokje bewegen, het klopte driemaal op de grond en Moek wist, wat dit beduidde. Hij maakte met zijn dolk tekens op de bomen en sloop terug in het paleis, daar verschaftte hij zich een spade en wachtte tot de nacht zou zijn gekomen. Het graven viel den kleinen Moek niet mede, zijn armpjes waren te zwak, zijn spade was te groot en te zwaar en het duurde lang eer hij een paar voeten diep gegraven had.

Eindelijk stootte hij op iets hards, dat klonk als ijzer en toen hij dieper groef ontdekte hij een ijzeren deksel en vond toen hij zelf in de kuil afdaalde een pot vol goudstukken. Hij had te weinig kracht om de pot op te tillen, daarom stopte hij zoveel als hij dragen kon in zijn kleren, zelfs zijn manteltje vulde hij er mee, en eer hij dit op zijn rug laadde bedekte hij het overige goud weer zorgvuldig met aarde. Als hij zijn pantoffels niet had gehad, zou hij niet vooruit gekomen zijn met zijn zware last. Maar ongemerkt bereikte hij nu zijn kamer en verstopte het goud onder de kussens van zijn rustbed.

Toen de kleine Moek in het bezit van zoveel geld was, dacht hij er aan het hof veel trouwe aanhan-

gers mee te winnen. Maar daaraan kon men al zien, dat de goede Moek geen zorgvuldige opvoeding had gehad, want dan zou hij geweten hebben, dat men met goud geen ware vrienden kan verwerven. Ach, was hij er toen maar met zijn pantoffels en zijn manteltje vol goud van doorgegaan! Want nu hij het geld met volle handen uitdeelde, verwekte dit de nijd der hovelingen. De hofmeester zei: „hij is een valse munter.” De opzichter van de slaven zei: „hij heeft het den koning ontstolen.” En de schatmeester, Archaz, zijn grootste vijand, die zelf nu en dan een flinke greep in 's konings schatkist deed, zei: „hij komt er niet eerlijk aan.” En ze spraken af, ten einde zeker van hun zaak te zijn, dat de opperschenker trachten zou meer te weten te komen.

Daartoe liep hij zo treurig rond, dat het den koning opviel en deze hem vroeg, wat hem scheelde. „Ach,” antwoordde de man, „ik ben treurig, omdat ik de genade van mijnen Heer heb verloren.” „Wat voor onzin is dat, vriend Korchuz?” vroeg de koning. „Sedert wanneer heb ik het licht van mijn genade niet over je laten schijnen?” En de opperschenker antwoordde, dat hij zijn opper-renbode met goud overlaadde en zijn arme trouwe dienaren niets gaf.

De koning was zeer verwonderd, hij liet zich alles vertellen over de gouduitdelingen van den kleinen Moek en spoedig hadden ze hem verdacht gemaakt door te zeggen, dat Moek het geld wel uit de schatkamer zou stelen. En de schatmeester, die zich zelf niet graag verantwoord zou hebben, vond dit zeer naar zijn zin. De koning gaf bevel, dat de kleine Moek voortdurend moest worden nagegaan en op een nacht betrapten zijn vijanden hem, terwijl hij bezig was goud uit de pot in zijn manteltje te doen. Voor dat hij er erg in had, vielen ze hem aan, boeiden hem en brachten hem naar den koning. Daar stond de kleine Moek aan de voeten van den koning met de pot met goud en zijn manteltje vol goudstukken naast zich. En de schatmeester zei, dat ze hem gevonden hadden, terwijl hij bezig was de pot in te graven. De koning ondervroeg hem en de kleine Moek, in 't geveel van zijn

Opeen nacht betrapten zijn vijanden hem

onschuld, antwoordde, dat hij de pot in de tuin had ontdekt en hem had willen uitgraven. Alle aanwezigen lachten luid over deze verontschuldiging, maar de koning riep, hoogst vertoord: „Ellendeling, wil je mij zo dom en schandelijk beliegen, nadat je mij hebt bestolen!” En de arme, kleine Moek werd in ketenen geklonken en in de gevangenis geworpen. Hij wist, dat op diefstal van ’s konings goederen de doodstraf stond en toch wilde hij het geheim van zijn stokje en zijn pantoffels niet verraden, uit vrees, dat men ze hem zou afnemen. Maar toen hij op een avond zijn doodvonnis moest aanhoren, dacht hij: „beter te leven zonder toverstokje dan er mee te sterven en hij vroeg den koning hem in het geheim een gehoor te willen verlenen.

Toen vertelde hij den koning zijn geheim, deze geloofde hem echter niet, maar Moek beloofde hem een proef te zullen afleggen, als de koning hem niet zou laten doden. Toen werd ergens geld in de aarde gestopt en Moek moest het met zijn stokje zoeken. Heel spoedig had hij het gevonden, want het stokje sloeg driemaal op de grond.

Toen bemerkte de koning, dat zijn schatmeester hem bedrogen had en hij liet hem in plaats van Moek opsluiten. Daarna vroeg de koning hem, wat er eigenlijk voor bijzonders aan

zijn pantoffels was en of daaraan even als aan het stokje een geheim was verbonden. En hij voegde er bij, dat hij Moek levenslang gevangen zou houden, als hij niet vertelde hoe het kwam, dat hij zo snel kon lopen." De arme Moek bekende, dat dit door zijn pantoffels kwam, maar hij leerde den koning het kunstje van het driemaal op de hak omdraaien niet. De koning trok nu zelf de pantoffels aan en draafde als een onzinnige de tuin rond, maar hij wist niet, hoe ze tot staan te brengen en Moek, die zich deze kleine wraakneming niet kon ontzeggen, liet hem rennen tot hij er onmachtig bij neerviel.

Toen de koning tot zijn bewustzijn was teruggekeerd, was hij woedend op den kleinen Moek, die hem zo buiten adem had laten lopen en hij zei: „ik zal mijn woord houden en je de vrijheid en het leven schenken, maar binnen twaalf uren moet je het land hebben verlaten, anders laat ik je ophangen." En de pantoffels en het stokje liet hij in zijn schatkamer bewaren.

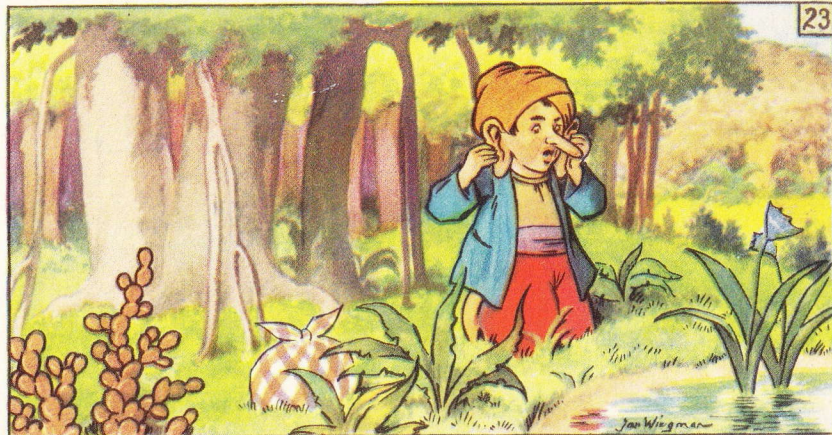
Armer dan ooit verliet de kleine Moek het land en verwenste zijn domheid, die hem had voorgespiegeld, dat hij misschien een belangrijke rol aan het hof zou kunnen spelen. Gelukkig was het land niet groot en hij was reeds na acht uren aan de grens, ofschoon het lopen hem zeer zwaar viel, daar hij gewend was aan zijn trouwe pantoffels. Aan de grens verliet hij de straatweg om de eenzaamheid der bossen te gaan opzoeken, want hij wilde geen mensen meer zien.

In een dicht woud ontdekte hij een klare vijver omgeven door grote, schaduwrijke vijgenbomen, hij legde zich op een zacht grasveld neer en besloot niets meer te nuttigen en hier de dood af te wachten. Daarna viel hij in slaap, maar toen hij wakker werd, plaagde hem de honger en hij overdacht, dat de hongerdood niet bijzonder aantrekkelijk was en keek rond naar iets eetbaars.

Aan de boom, waaronder hij geslapen had hingen rijpe vijgen; hij klom er in om enige te plukken, liet ze zich goed smaken en liep toen naar de vijver om te drinken. Maar hoe groot was zijn schrik

toen hij aan zijn hoofd twee geweldig lange oren en een dikke, lange neus ontdekte. Hij greep met beide handen naar zijn oren, die wel een half el lang waren. „Ik verdien ezelsoren!” riep hij uit. „Ik heb immers mijn geluk als een ezel met voeten getreden.”

Hij dwaalde rond te midden van de bomen en toen hij weer hongerig werd, nam hij opnieuw zijn toevlucht tot de vijgen, want verder ontdekte hij niets eetbaars. Doch terwijl hij er van at, dacht hij, dat zijn oren nu nog wel tweemaal zo lang konden worden, maar hij voelde op eens, dat ze verdwenen waren. Hij liep weer naar de vijver en waarlijk hij had weer gewone oren en zijn eigen neus. Nu begreep hij, hoe dit gekomen was; van de eerste boom had hij de lange neus en de grote oren gekregen, de tweede had hem genezen en verheugd erkende hij, dat het lot hem nog eenmaal gunstig wilde zijn. Hij plukte van iedere boom zoveel vijgen als hij kon dragen en keerde terug in het land, dat hij had verlaten. Daar maakte hij zich door andere kleren onherkenbaar en ging weer naar de stad, waar de koning woonde. Het was juist in een tijd, dat er nog weinig rijpe vruchten waren, daarom ging de kleine Moek onder de paleispoort zitten, want hij wist, dat de hofmeester dikwijls zeld-

Hij greep met beide handen naar zijn oren.

zaamheden voor de tafel van den koning kocht. Moek had er nog niet lang gezeten, toen hij hem in de tuin zag aankomen. Hij bekeek de waren, die de verkopers aanboden en eindelijk viel zijn oog op Moeks mandje. „Ha, dat is iets zeldzaams!” riep hij uit, „die zullen zijn Majesteit zeker behagen, hoeveel moet je hebben voor de hele mand?” De kleine Moek bedong een matige prijs en de koop was spoedig gesloten.

De hofmeester gaf de korf aan een slaaf en ging verder; de kleine Moek maakte zich uit de voeten, want hij vreesde, dat men hem als de oren en neuzen zich aan de hoofden van de koninklijke familie zouden vertonen, zou opzoeken en straffen.

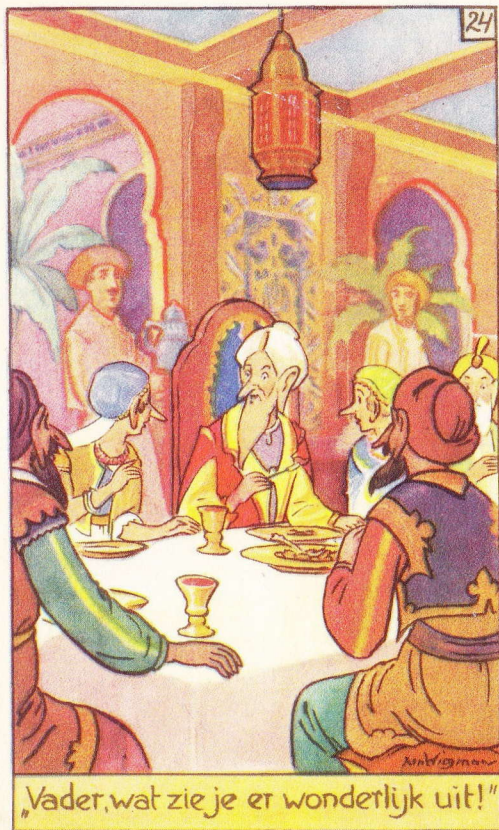
De koning had een bijzonder goede bui en prees zijn hofmeester herhaaldelijk wegens de met zorg gekozen en toe bereide spijzen, maar de hofmeester, die wist welke lekkernijen hij nog meer had, lachte vriendelijk en zei: „eind goed, al goed!” zodat de prinsessen elkander nieuwsgierig afvroegen, wat er wel voor bijzonders zou komen. Eindelijk werden de kostelijke vijgen op de koninklijke tafel gezet en van alle kanten hoorde men uitroepen van bewondering. De koning noemde zijn hofmeester een reuze kerel, die een bijzondere beloning verdiende en zelf deelde hij de vruchten uit. Iedere prins en iedere prinses kreeg er twee, de hofdames en de ministers ieder een en de overige zette hij voor zich neer en begon er met zichtbaar genoegen van te smullen.

Op eens riep prinses Amarza: „vader, wat zie je er wonderlijk uit!” Allen keken den koning verbaasd aan; een paar geweldige lange oren hingen aan zijn hoofd en een lange neus, die tot over de kin liep, ontsierde zijn gezicht.

En toen keken ze elkander aan en zagen verbaasd en verschrikt, wat er met hen gebeurd was.

Welk een ontzetting voor het geheele hof!

Men zond om alle stadsdokters, ze kwamen in grote groepen, schreven pillen en drankjes voor, maar

de oren en de neuzen bleven. Men opereerde een van de prinsen, maar de oren groeiden weer aan.

Moek had in zijn schuilplaats alles vernomen en dacht: „nu is het voor mij tijd om te handelen.” Hij had zich met het geld, dat hij voor de vijgen had ontvangen kleren aangeschaft, waarin hij er uitzag als een geleerde en een lange baard van geitenhaar voltooide de vermomming. Met een zakje vol vijgen ging hij naar het paleis en bood als vreemde arts zijn hulp aan. Eerst vertrouwde men hem niet, maar toen een der prinsen een vijs, die Moek hem aangeboden had, gegeten had zagen zijn oren en neus er weer uit als vroeger. Toen wilden allen genezen worden door den vreemden dokter. De koning nam hem bij de hand en voerde hem naar zijn schatkamer. „Hier zijn mijn schatten,” sprak de koning, „kies er uit, wat ge wilt en het zal u gegeven worden, als ge me verlost van deze vreselijke aanhangsels.”

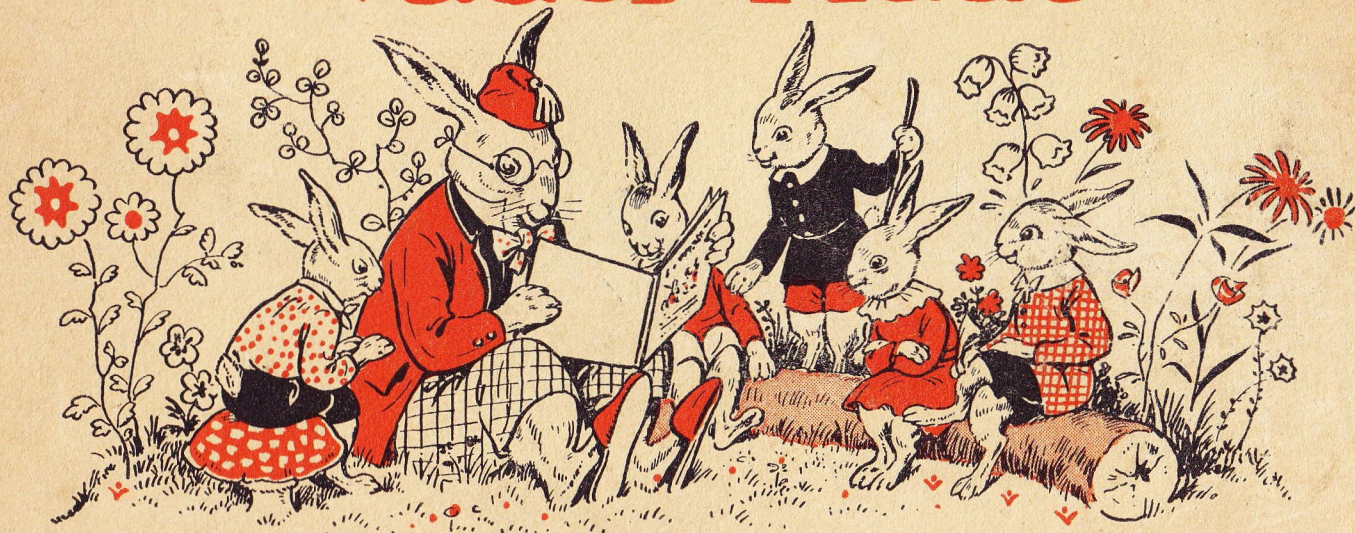
Die woorden klonken als muziek in Moeks oren. Zodra hij binnenkwam had hij zijn pantoffels en zijn stokje ontdekt. Hij liep de zaal rond alsof hij de schatten wilde bewonderen, maar toen hij bij de pantoffels kwam, schoot hij er snel in, greep het stokje, rukte zijn valse baard af en toonde den verbaasden koning, het bekende gezicht van zijn verstoten

Moek. „Trouweloze koning,” sprak hij, „die trouwe diensten met ondank beloont, draag als verdiende straf geheel je leven dit wanstaltig voorkomen. Die oren laat ik je behouden, zij zullen je dagelijks herinneren aan den kleinen Moek.”

Toen hij dit gezegd had, draaide hij snel op zijn hiel rond, wenste zich vèr, vèr weg en eer de koning om hulp kon roepen was hij verdwenen.

Sinds die dag leefde de kleine Moek in zijn groot huis en het ging hem zeer goed, maar hij bleef altijd eenzaam, en vermeid de omgang met mensen. Hij was door ondervinding een wijs man geworden en ondanks zijn opvallend voorkomen, genoot hij de achting van alle stadsbewoners.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR
MEVR. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)

MET PRENTJES
VAN JAN WIEGMAN

ZEVENDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— HAARLEM —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZEVENDE BOEKJE

Sprookjes van Perrault, Hauff, Bechstein en Andersen

Naverteld door

Mevr. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)